

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
За сто франака шест рунди

(9)

Милош је имао правилно гледиште о сличним проблемима и када се већ одлучио да пође трновитим путем спортисте који тежи ка успеху у спорту, он је то чинио систематски, спреман да се одрекне свега што би га омело да не постигне крајњи циљ. Првих дана у одређеним часовима осећао је потребу за којом чашицом освежавајућег напитка, јер је навика захтевала своје, али доцније она је бледела и губила се носећи собом жељу утрнувши сву драж.

Слично је било и с ноћним изласцима, ма да су тегобе биле јаче. Сан није долазио тако брзо и поред умора од напорног тренинга. Чак ни читање није помагало. Тек кад би прошла поноћ очи би се склапале и сан би обузимао његово опружено тело.

Гастон га је, међутим, будио рано и није му дозвољавао да спава. Реакција раног устајања испољила се већ следећих дана. Сан је долазио брже навика се мењала. Ускоро је спавао слатко далеко пре поноћи и устајао рано, а да га нико није будио, и истом лакоћом као што је раније легао после поноћи и устајао често у подне.

Млади људи лако мењају своје навике, ако имају мало јачу вољу. За то се Милош већ после кратког времена потпуно прилагодио новом начину живота и чинило му се као да је увек тако живео.

Гастон је и даље водио сву бригу о кући. Милош се у почетку бунио и предлагао је да узму другог слугу, али Гастон о томе није хтео да чује. Он не би могао да дозволи да се неко други брине о Милошу, нарочито не сада, када се налазио потпуно под његовим надзором, када му је постао још ближи, још милији. Он је обављао све кућевне послове брзо и спретно и налазио је времена за све.

Већ сутрадан по споразуму који је склопљен између њих тројице, Гастон је поднео молбу Боксерској федерацији и био је примљен у чланство. Положио је потребну суму на име чланарине и уписа и откупио је свој лисанс.

Истовремено пријавио је и свог јединог боксера: Мишела Кришеа, попуњавајући у одређеном формулару све назначене рубрике: има 24 године, висок 1,80 м, тежак 79 кг. Боксоваће у полутешкој категорији. Све ове формалности обављене су брзо захваљујући везама које је имао у савезу. Његови пријатељи зачудили су се када су дознали да жели да постане менаџер, шалили су се на његов рачун, али су му изишли у сусрет у сваком погледу.

Напустио је боксерску федерацију задовољан с двоструком дозволом у џепу, за себе и за свога пулена. Ова дозвола омогућавала му је да закључује мечеве, да штити интересе свога пулена, да се бави менаџерским позивом.

Друга дозвола омогућавала је Милошу да се бори на свим ринговима у Француској и у целој Европи, јер је Боксерека федерација примила на себе да зачлани обојицу у чланство међународне боксерске уније.

Милош је желео да боксује што пре, али је Гастон одлагао да закључи први меч. Он се мувао по разним боксерским школама, одлазио је сваке вечери у „Централ“ или коју другу боксерску салу, шапутао нешто по ходницима с људима грубог лица и чудног изгледа, али се још није упуштао ни у какве комбинације.

Једног јутра рекао је Милошу док је широм отварао прозор.

– Данас ће доћи Жиде.

– Који Жиде? – изненадио се Милош.

– Жиде, ваш спаринг партнер.

Гастон није могао да се навикне да каже свом господару ти и поред тога што се Милош бунио, наводећи да није у реду да менаџер и његов боксер, који су уз то и пријатељи, да пазе толико на друштвену форму. Али Гастон је одбио да прими тај знак присности и тврдоглаво је поступао према свом нахођењу.

– Мој спаринг партнер? – чудило се Милош. – Зар је то потребно?

– И још како. Ја нисам добар противник за вас. Довео сам човека који уме да удара и да се брани. Тај ће вам задати пуно посла.

Нешто доцније Милош је, гоњен радозналошћу, ушао у собу за тренинг. Један човек климнуо му је главом. Стајао је наслоњен на вештачки бицикл и усправио се када је Милош ушао. Био је маленог раста, али чврст и набијен, мишићавих руку и набреклог врата. Лице му је било све изубијано, скоро равно од силних удараца, пуно ожиљака. Уши такорећи није ни имао. Два патрљка висила су му испод праменова косе, згужвани као парче сунђера.

Милош му је пружио руку.

– Ви ћете тренирати самном, зар не?

– Како год желите. Гастон ми је рекао да требате спаринг партнера. Бољег од мене не можете наћи... Хоће мо ли?

Гастон се појавио на вратима носећи два пара рукавица од шеснаест онца. Једне је пружио Жидеу, а друге Милошу.

– Четири рунде, али оштро и брзо, – рекао је када су боксери заузели борбен став.

Гастон је стајао поред њих, измакао се мало и дао знак за почетак.

Чим се он измакао Жиде је јурнуо напред и десним крошеом погодио Милоша у срце. У следећем тренутку његова левица зарила се свом снагом у стомак противника. Милош је пригушено застењао. Стегнуо је зубе да не јавне гласно. Одгурнуо је снажним покретом противника, који се приљубио уз њега после добро пласираних удараца и покушавао је да му врати мило за драго. Жиде је, међутим, скакутао лако испред њега, покривен изврсно, жмиркајући лукаво својим малим зеницама, пратећи сваки покрет свога противника.

– Хајде, Мишел! – нестрпљиво је лупнуо Гастон длановима.

Милош је, међутим, еластично одскочио у страну. Избегао је опасан ударац. Песница му је пролетела поред самог носа.

Жиде је заиста био опасан и борбен противник, прекаљен борац, пун трикова, искусан и врло вешт.

– Стоп! – командовао је Гастон гледајући на сат. – Прва рунда је истекла.

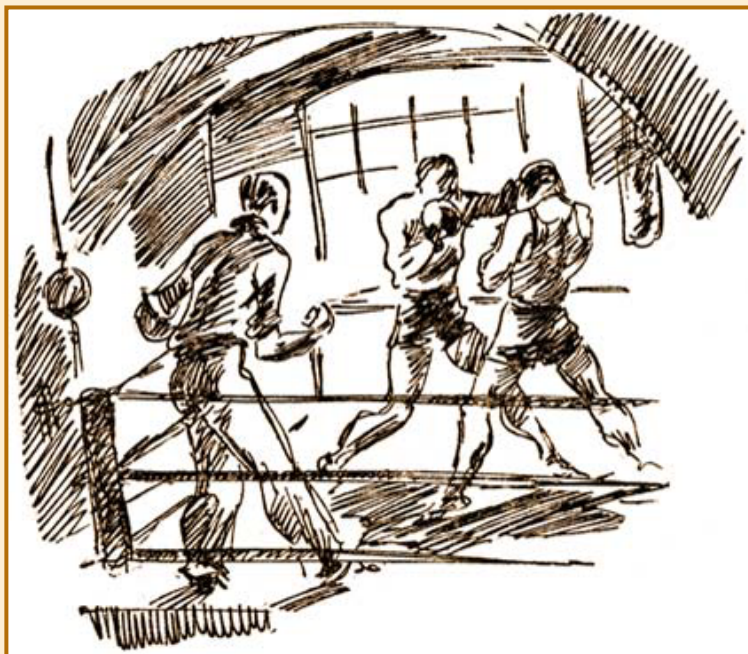
Жиде је пришао конопцима и наслонио се раширивши руке. Био је равнодушан и гледао у под. Милош је обрисао рукавицом знојаво чело и погледао у Гастона. На његовом лицу прочитао је незадовољство. Гастон се мрштио и мрмљао нешто кроз зубе.

На дати знак Жиде је одмах прешао у напад, али га Милош заустави добро пласираним директом. Док је Жиде тресао главом Милош је већ прешао у напад.

– Лева, десна, лева, десна!.. задихано је викао Гастон.

Ударци су пљуштали као киша по боксеру који се с муком бранио. Чим би спустио руку да заштити стомак, нос би му био спљоштен прецизним аперкатом или крошеом. Ако би покривао лице, ударци би бубњали по грудима, спуштали се по плексусу и тражили срце.

– Десни кроше! – отсечно је наређивао Гастон.

Још му је последња реч лебдела на уснама, а Жиде се затресао као громом погођен и срушио се ничице на под.

Покушао је да устане, али се немоћно скљокао. Гастон је притрчао конопцима и узео сунђер из кофе пуне водом. Пришао је Жидеу и снажним покретом запљуснуо га танким млазом воде по лицу. Затим је извадио из џепа бочицу са амонијаком и принео је носу нокаутiranог боксера.

Милош се нагнуо над Жидеом и видећи да долази себи, склонио се, прескочио конопце и удаљио се од ринга.

Ослањајући це на Гастонову руку Жиде се с муком подигао са пода. Корачао је посрћући и једва се довукао до столице, коју је Гастон наместио у угао ринга. Превукао је руком преко лица и стално тресао главом. Из другог краја собе допирали су потмули ударци. Милош је немилосрдно тукао у џак напуњен песком. Бректао је и хуктао, не обраћајући уопште пажњу на ове у рингу.

Жиде је спустио руку са лица и подигао своје живе, немирне очи ка Гастону. Дебеле, расечене усне промумлале су:

– Ала тај бије, као маљем!

Покушао је да устане, али га Гастон благо задржа.

– Седи још мало, имаш времена.

– Где си га нашао? – радознано је питао Жиде.

– Удара, кажеш, добро?... – Избегавао је одговор Гастон.

– Само је још један боксер имао такву десницу: Карпантје. Два пут сам с њим боксовао и увек ме је срушио једним јединим ударцем. То више нико није успео. Тукли су ме, пребили би ме свег, али сам увек издржао до краја. А сад сам опет оборен једним ударцем. Знаш ли да уопште не знам како се то догодило!.. Фију и готово!

Жиде је устао, наслонио се на конопце и пажљиво мотрио Милоша, који је тренирао у другом делу сале за тренинг.

– Имаш добар нос, стари. Тај момак вреди. Млад је као роса, снажан као бик, удара као маљем. Чувај га као око у глави.

Гастон се смешио задовољно. Уживао је да чује похвале о свом пулену.

– Треба ли да дођем опет? – интересовао се Жиде.

– Наравно. Кроз два дана наврати. Али пази, ни речи никоме о овоме што си овде видео. Ако само зуцнеш тешко теби.

– Што је договорено, договорено је. Не плаши се стари. Жиде уме да држи језик за зубима када то обећа. Бићу нем као риба.

Изишли су из собе и мало доцније Жиде се поново појавио. Био је обучен. Имао је на себи спортско одело браон боје, изношено и упрљано, мало широко за његов здепаст, малени раст. Пришао је Милошу и пружио му руку.

– Жалим. – извињавао се Милош, – али нисам могао да пропустим повољну прилику.

– Ох, ништа. Навикао сам ја на, ударце. Али ви бијете боље него други. Следећи пут бићу опрезнији. Довиђења.

Развукао је своје дебеле, расечене усне у широк осмех и снажно стиснуо руку свога малопређашњег противника.

Док је он одлазио Милош је завршавао тренинг. Журио се, јер га је Жан чекао на булевару Сен Мишел. Брзо је одјурио под туш, обукао се хитро и одјурио.

Гастон је остао сам у стану. Спремио је собу за тренинг, довео опет све у ред, а затим затворио кућу и брзим кораком упутио се ка станици подземне железнице. Ускоро је закуцао на једна врата на међуспрату једне палате. Кад је ушао у собу пришао је брзим кораком писаћем столу.

Тамо је седео, заваљен у столицу, с рукама прекрштеним на испупченом стомаку, с једном ногом пребаченом преко друге, ваљајући у устима дебелу цигару, избацујући читаве облаке дима. Један од најпознатијих париских меч макера Жил Анжелен. Он је управљао „Централом“, боксерском ареном у којој су се свакодневно одржавали бокс мечеви. Он је састављао програм, ангажовао боксере, одређивао хонораре, вршио све послове који су били у вези с мечевима.

– Гле, шта то треба да значи кад се стари Гастон потрудио до мене. То је заиста изненађење. Седи...

Показао је руком на столицу поред стола и сву своју пажњу посветио дебелој цигари. Отресао је пепео, откинуо је парче које је висило на ижваканом крају и опет је ставио у уста.

Гастон је одмах прешао на ствар.

– Имам сјајног момка за тебе.

– Гле, зар си и ти постао менаџер?

Гастон је климнуо главом.

– Може да наступи кад хоћеш.

– Која категорија?

– Полутешка.

– Фајтер?

– И једно и друго. Ниједан твој човек не може да стоји пред њим више од једне рунде.

Жил Анжелен се тргао и повукао с муком своје тешко тело напред, ослањајући се обема рукама на писаћи сто. Мале лукаве очи су му нервозно жмиркале.

– Тако сви кажу. Колико има мечева?

– Ниједан.

Дебело тело завалило се опет разочарано у столицу.

(Наставиће се)

LJ. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Za sto franaka šest rundi

(9)

Miloš je imao pravilno gledište o sličnim problemima i kada se već odlučio da pođe trnovitim putem sportiste koji teži ka uspehu u sportu, on je to činio sistematski, spreman da se odrekne svega što bi ga omelo da ne postigne krajnji cilj. Prvih dana u određenim časovima osećao je potrebu za kojom čašicom osvežavajućeg napitka, jer je navika zahtevala svoje, ali docnije ona je bleдела i gubila se noseći sobom želju utrnuvši svu draž.

Slično je bilo i s noćnim izlascima, ma da su tegobe bile jače. San nije dolazio tako brzo i pored umora od napornog treninga. Čak ni čitanje nije pomagalo. Tek kad bi prošla ponoć oči bi se sklapale i san bi obuzimao njegovo opruženo telo.

Gaston ga je, međutim, budio rano i nije mu dozvoljavao da spava. Reakcija ranog ustajanja ispoljila se već sledećih dana. San je dolazio brže navika se menjala. Uskoro je spavao slatko daleko pre ponoći i ustajao rano, a da ga niko nije budio, i istom lakoćom kao što je ranije legao posle ponoći i ustajao često u podne.

Mladi ljudi lako menjaju svoje navike, ako imaju malo jaču volju. Za to se Miloš već posle kratkog vremena potpuno prilagodio novom načinu života i činilo mu se kao da je uvek tako živeo.

Gaston je i dalje vodio svu brigu o kući. Miloš se u početku bunio i predlagao je da uzmu drugog slugu, ali Gaston o tome nije hteo da čuje. On ne bi mogao da dozvoli da se neko drugi brine o Milošu, naročito ne sada, kada se nalazio potpuno pod njegovim nadzorom, kada mu je postao još bliži, još miliji. On je obavljao sve kućevne poslove brzo i spretno i nalazio je vremena za sve.

Već sutradan po sporazumu koji je sklopljen između njih trojice, Gaston je podneo molbu Bokserskoj federaciji i bio je primljen u članstvo. Položio je potrebnu sumu na ime članarine i upisa i otkupio je svoj lisans.

Istovremeno prijavio je i svog jedinog boksera: Mišela Krišea, popunjavajući u određenom formularu sve naznačene rubrike: ima 24 godine, visok 1,80 m, težak 79 kg. Boksovaće u poluteškoj kategoriji. Sve ove formalnosti obavljene su brzo zahvaljujući vezama koje je imao u savezu. Njegovi prijatelji začudili su se kada su doznali da želi da postane menadžer, šalili su se na njegov račun, ali su mu izišli u susret u svakom pogledu.

Napustio je boksersku federaciju zadovoljan s dvostrukom dozvolom u džepu, za sebe i za svoga pulena. Ova dozvola omogućavala mu je da zaključuje mečeve, da štiti interese svoga pulena, da se bavi menadžerskim pozivom.

Druga dozvola omogućavala je Milošu da se bori na svim ringovima u Francuskoj i u celoj Evropi, jer je Boksereka federacija primila na sebe da začlani obojicu u članstvo međunarodne bokserske unije.

Miloš je želeo da boksuje što pre, ali je Gaston odlagao da zaključi prvi meč. On se muvao po raznim boksterskim školama, odlazio je svake večeri u „Central“ ili koju drugu bokstersku salu, šaputao nešto po hodnicima s ljudima grubog lica i čudnog izgleda, ali se još nije upuštao ni u kakve kombinacije.

Jednog jutra rekao je Milošu dok je širom otvarao prozor.

– Danas će doći Žide.

– Koji Žide? – iznenadio se Miloš.

– Žide, vaš sparing partner.

Gaston nije mogao da se navikne da kaže svom gospodaru ti i pored toga što se Miloš bunio, navodeći da nije u redu da menadžer i njegov bokser, koji su uz to i prijatelji, da paze toliko na društvenu formu. Ali Gaston je odbio da primi taj znak prisnosti i tvrdoglavo je postupao prema svom nahodaču.

– Moj sparing partner? – čudio se Miloš. – Zar je to potrebno?

– I još kako. Ja nisam dobar protivnik za vas. Doveo sam čoveka koji ume da udara i da se brani. Taj će vam zadati puno posla.

Nešto docnije Miloš je, gonjen radoznalošću, ušao u sobu za trening. Jedan čovek klimnuo mu je glavom. Stajao je naslonjen na veštački bicikl i uspravio se kada je Miloš ušao. Bio je malenog rasta, ali čvrst i nabijen, mišićavih ruku i nabreklog vrata. Lice mu je bilo sve izubijano, skoro ravno od silnih udaraca, puno ožiljaka. Uši takoreći nije ni imao. Dva patrljka visila su mu ispod pramenova kose, zgužvani kao parče sunđera.

Miloš mu je pružio ruku.

– Vi ćete trenirati samnom, zar ne?

– Kako god želite. Gaston mi je rekao da trebate sparing partnera. Boljeg od mene ne možete naći... Hoće mo li?

Gaston se pojavio na vratima noseći dva para rukavica od šesnaest onca. Jedne je pružio Žideu, a druge Milošu.

– Četiri runde, ali oštro i brzo, – rekao je kada su bokseri zauzeli borben stav.

Gaston je stajao pored njih, izmakao se malo i dao znak za početak.

Čim se on izmakao Žide je jurnuo napred i desnim krošeom pogodio Miloša u srce. U sledećem trenutku njegova levica zarila se svom snagom u stomak protivnika. Miloš je prigušeno zastenjao. Stegnuo je zube da ne jaukne glasno.

Odgurnuo je snažnim pokretom protivnika, koji se priljubio uz njega posle dobro plasiranih udaraca i pokušavao je da mu vrati milo za drago. Žide je, međutim, skakutao lako ispred njega, pokriven izvrsno, žmirkajući lukavo svojim malim zenicama, prateći svaki pokret svoga protivnika.

– Hajde, Mišel! – nestrpljivo je lupnuo Gaston dlanovima.

Miloš je, međutim, elastično odskočio u stranu. Izbegao je opasan udarac. Pesnica mu je proletela pored samog nosa.

Žide je zaista bio opasan i borben protivnik, prekaljen borac, pun trikova, iskusan i vrlo vešt.

– Stop! – komandovao je Gaston gledajući na sat. – Prva runda je istekla.

Žide je prišao konopcima i naslonio se raširivši ruke. Bio je ravnodušan i gledao u pod. Miloš je obrisao rukavicom znojavo čelo i pogledao u Gastona. Na njegovom licu pročitao je nezadovoljstvo. Gaston se mrštio i mrmljao nešto kroz zube.

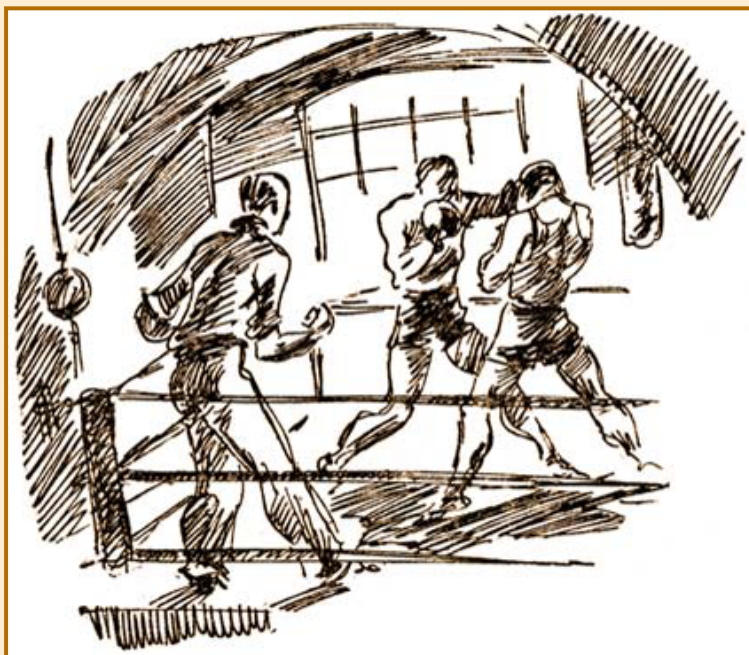
Na dati znak Žide je odmah prešao u napad, ali ga Miloš zaustavi dobro plasiranim direktom. Dok je Žide tresao glavom Miloš je već prešao u napad.

– Leva, desna, leva, desna!.. zadihano je vikao Gaston.

Udarci su pljuštali kao kiša po bokseru koji se s mukom branio. Čim bi spustio ruku da zaštiti stomak, nos bi mu bio spljošten preciznim aperkatom ili krošeom.

Ako bi pokrивao lice, udarci bi bubnjali po grudima, spuštali se po pleksusu i tražili srce.

– Desni kroše! – otsečno je naređivao Gaston.

Još mu je poslednja reč lebdela na usnama, a Žide se zatresao kao gromom pogođen i srušio se ničice na pod.

Pokušao je da ustane, ali se nemoćno skljojao. Gaston je pritrčao konopcima i uzeo sunder iz kofe pune vodom. Prišao je Žideu i snažnim pokretom zapljusnuo ga tankim mlazom vode po licu. Zatim je izvadio iz džepa bočicu sa amonijakom i prineo je nosu nokautiranog boksera.

Miloš se nagnuo nad Žideom i videći da dolazi sebi, sklonio se, preskočio konopce i udaljio se od ringa.

Oslanjajući ce na Gastonovu ruku Žide se s mukom podigao sa poda. Koračao je posrćući i jedva se dovukao do stolice, koju je Gaston namestio u ugao ringa. Prevukao je rukom preko lica i stalno tresao glavom. Iz drugog kraja sobe dopirali su potmuli udarci. Miloš je nemilosrdno tukao u džak napunjen peskom. Brektao je i huktao, ne obraćajući uopšte pažnju na ove u ringu.

Žide je spustio ruku sa lica i podigao svoje žive, nemirne oči ka Gastonu. Debele, rasečene usne promumlale su:

– Ala taj bije, kao maljem!

Pokušao je da ustane, ali ga Gaston blago zadrža.

– Sedi još malo, imaš vremena.

– Gde si ga našao? – radoznalo je pitao Žide.

– Udara, kažeš, dobro?.. – Izbegavao je odgovor Gaston.

– Samo je još jedan bokser imao takvu desnicu: Karpantje. Dva put sam s njim boksovao i uvek me je srušio jednim jedinim udarcem. To više niko nije uspeo. Tukli su me, prebili bi me sveg, ali sam uvek izdržao do kraja. A sad sam opet oboren jednim udarcem. Znaš li da uopšte ne znam kako se to dogodilo!.. Fiju i gotovo!

Žide je ustao, naslonio se na konopce i pažljivo motrio Miloša, koji je trenirao u drugom delu sale za trening.

– Imaš dobar nos, stari. Taj momak vredi. Mlad je kao rosa, snažan kao bik, udara kao maljem. Čuvaj ga kao oko u glavi.

Gaston se smešio zadovoljno. Uživao je da čuje pohvale o svom pulenu.

– Treba li da dođem opet? – interesovao se Žide.

– Naravno. Kroz dva dana navrati. Ali pazi, ni reči nikome o ovome što si ovde video. Ako samo zucneš teško tebi.

– Što je dogovoreno, dogovoreno je. Ne plaši se stari. Žide ume da drži jezik za zubima kada to obeća. Biću nem kao riba.

Izišli su iz sobe i malo docnije Žide se ponovo pojavio. Bio je obučen. Imao je na sebi sportsko odelo braon boje, iznošeno i uprljano, malo široko za njegov zdepast, maleni rast. Prišao je Milošu i pružio mu ruku.

– Žalim. – izvinjavao se Miloš, – ali nisam mogao da propustim povoljnu priliku.

– Oh, ništa. Navikao sam ja na, udarce. Ali vi bijete bolje nego drugi. Sledeći put biću oprezniji. Doviđenja.

Razvukao je svoje debele, rasečene usne u širok osmeh i snažno stisnuo ruku svoga malopredšnjeg protivnika.

Dok je on odlazio Miloš je završavao trening. Žurio se, jer ga je Žan čekao na bulevaru Sen Mišel. Brzo je odjurio pod tuš, obukao se hitro i odjurio.

Gaston je ostao sam u stanu. Spremio je sobu za trening, doveo opet sve u red, a zatim zatvorio kuću i brzim korakom uputio se ka stanici podzemne železnice. Uskoro je zakucao na jedna vrata na međuspratu jedne palate. Kad je ušao u sobu prišao je brzim korakom pisaćem stolu.

Tamo je sedeo, zavaljen u stolicu, s rukama prekrštenim na ispuččenom stomaku, s jednom nogom prebačenom preko druge, valjajući u ustima debelu cigaru, izbacujući čitave oblake dima. Jedan od najpoznatijih pariskih meč makera Žil Anželen. On je upravljao „Centralom“, bokserskom arenom u kojoj su se svakodnevno održavali boks mečevi. On je sastavljao program, angažovao boksera, određivao honorare, vršio sve poslove koji su bili u vezi s mečevima.

– Gle, šta to treba da znači kad se stari Gaston potrudio do mene. To je zaista iznenađenje. Sedi...

Pokazao je rukom na stolicu pored stola i svu svoju pažnju posvetio debeloj cigari. Otresao je pepeo, otkinuo je parče koje je visilo na izvakanom kraju i opet je stavio u usta.

Gaston je odmah prešao na stvar.

– Imam sjajnog momka za tebe.

– Gle, zar si i ti postao menadžer?

Gaston je klimnuo glavom.

– Može da nastupi kad hoćeš.

– Koja kategorija?

– Poluteška.

– Fajter?

– I jedno i drugo. Nijedan tvoj čovek ne može da stoji pred njim više od jedne runde.

Žil Anželen se trgao i povukao s mukom svoje teško telo napred, oslanjajući se obema rukama na pisaći sto. Male lukave oči su mu nervozno žmirkale.

– Tako svi kažu. Koliko ima mečeva?

– Nijedan.

Debelo telo zavalilo se opet razočarano u stolicu.

(Nastaviće se)